

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 268. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500967046432.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

☒ Vi tvinges nu til at meddele Læseren en Efterretning, der, uagtet den er fuldkommen grundet paa Sandhed, dog maaskee, inden han har betragtet Forholdet nøiere, ikke vil forekomme ham ganske sandsynlig. Vi maa nemlig underrette ham om, at Laura, dog rimeligviis først efter en lang Kamp med sig selv, omsider fandt sig bevæget til at give efter for sin Stedfader, der forlangte, at hun skulde række Advokaten James Gray sin Haand.

☒ Dette Forlangende var igjen en Følge af flere hemmelige Underhandlinger med Advokaten, hvorefter Greenwood betragtede det som sikkrest, under visse Betingelser, som han, med Hensyn til Lauras Mødrenearv havde fastsat, at give sit Minde til dette Ægteskab; thi han vidste vel, at James Gray, som havde seet ham dybt i Kortene, og som han ikke kunde skuffe ved noget Slags Forstillelse, vilde blive ham en farlig Modstander, hvis han ikke i denne Sag opfyldte hans Ønske.

☒ To Maaneder efter den ovenomtalte Sammenkomst med Fulton, gav hun da virkelig Advokaten sit Ja. Til samme Tid blev det bestemt, at de begge, naar Giftermaalet var sluttet, skulde følges ad til 269 Europa, hvor Laura, medens Advokaten traf de fornødne Aftaler med Vedkommende og ordnede alle Pengeanliggender, offentlig vilde fremtræde som Sangerinde.

☒ Hvad der bragte hende til saaledes ganske mod sin egentlige Tilbøielighed, og efterat have yttret en saa stærk Afsky for denne Forbindelse, dog tilsidst at samtykke deri, det kunne vi ikke med fuldkommen Sikkerhed angive, dog mangler der ikke paa Grunde, hvorom man med Rimelighed kan formode, at de have havt Indflydelse paa hendes Beslutning.

☒ Det kan vel betragtes som afgjort, at Laura, nu, da hendes Plan med Fulton var mislykket, og da hendes Haab med Hensyn til van Gehlmuydens Formue var udslukt, ikke fandt nogen synderlig Glæde meer i sit Hjem. Det er ogsaa vist, at hun, uagtet al sin Skjønhed og sit Talent, temmelig stærkt led under den Mistanke, som Flere havde kastet paa hende, at der ikke var ganske reent Blod i hendes Aarer. Dette gik endog saavidt, at mange af Lauras tidligere Beundrere nu, da dette Rygte begyndte at udbrede sig, aldeles ikke mere vilde besøge hendes Selskaber; ja næsten alle hendes qvindelige Bekjendte brøde nu al Omgang med hende, saa at de neppe engang vilde hilse hende, naar de mødte hende paa Gaden.

☒ Endskjøndt Lauras Mødrenearv, som Advokaten tvang den gamle Greenwood til at bekjende, ikke var saa ringe, som denne saa tidt havde forsikkert hende om, saa kunde hun dog intet vente efter ham selv; thi han havde allerede to Børn, en Søn og en Datter, af et tidligere Ægteskab. Datteren var rigtignok 270 død; Sønnen derimod levede endnu og var ligesaa gjerrig, som Faderen. Iøvrigt var han gift og boede ved Michigansøen, hvor han drev en Handel med Bæverskind, som han med stor Fordeel kjøbte af de omstreifende Jægere. Dette nævne vi kun i Forbigaaende, thi med denne Søn have vi ellers i denne Fortælling intet at bestille.

☒ Laura befandt sig ingenlunde bestandig i den Stemning, hvori vi saae hende, da hun sidste Gang talte med Fulton, og hvori hun, ængstet af Haab og Frygt, og henreven af Begjerlighed efter den uafhængige Stilling, som van Gehlmuydens Formue syntes at love, var bleven opflammet til den høieste Lidenskab. Det var ogsaa langt fra, at hun til alle Tider betragtede James Gray i det Lys, hvori han dengang viste sig for hende; tværtimod, han havde allerede fra hendes tidligste Tid, som alt er sagt, udøvet et stort Herredømme over hende, og han vidste endnu tidt at fængsle hendes Opmærksomhed, naar han udmaalede den Fremtid for hende, som det stod i hendes egen Magt at fremtrylle, og i hvilken hun, liig en Dronning, skulde færdes i Europas Hovedstæder, hvor hun, beundret for sit Talent, og tilbudet for sin Skjønhed, skulde bæres paa Hænderne og see hele den rige og fornemme Verden for sine Fødder.

☒ Med Fulton, hvis dristige Foretagende Advokaten havde lært hende at betragte som den største Daarskab, maatte hun, hvis hun vilde binde sin Skjebne til hans, dele Nød og Elendighed og Verdens Spot. Ja, selv om han tilsidst, hvilket ikke var rimeligt, vilde opgive den Plan, der nu sysselsatte ham, saa var han dog kun lidet skikket til at ledsage 271 hende paa hendes Reise gennem Europa; Advokaten var derimod snedig og klog, og han vilde let skaffe sig Forbindelser, hvor han kom frem. Med ham kunde dog idetmindste hendes Forfængelighed vorde tilfredsstillet, med ham kunde hun ogsaa vinde den Rigdom, som hun ikke vilde undvære; thi deri var hun fuldkommen enig med ham, og saaledes var hun bleven forvænt og misopdragen i sin Stedfaders Huus, at hun betragtede Guld og Overflod af jordiske Goder som den første og væsentligste Betingelse for en lykkelig Tilværelse.

☒ Alt dette, der allerede fra gammel Tid af har bestemt og endnu den Dag i Dag bestemmer saa mangen en Kvinde til at ofre den indre Tilfredshed for Haabet om udvortes Glands, bestemte vel ogsaa Laura dertil; og hvad der endnu mere bidrog til at give Vægtskaalen dette Udslag, var den Velstand, som Advokaten alt fra Begyndelsen af besad, hvorved han da allerede strax kunde omgive hende med en Deel af den Overflod, hvorefter hendes Sjæl tørstede. Desuden meente vel Laura, der maaskee dog følte en stærkere Tilbøielighed for Fulton, end hun vilde tilstaae sig selv, at hun aldrig føleligere kunde hevne sig paa ham, end naar hun rakte den Mand sin Haand, mod hvem han flere Gange havde yttret en Modvillie, der, som hun fuldt og fast troede, alene udsprang af Skinsyge.

I Almindelighed kunne vi endnu bemærke, at Laura var en af disse selsomme, sammensatte Naturer, hvori den næved Troperne liggende Verden afspeiler sig, og hvori Indolents og Lyst til rolig Nydelse afvexle med pludselige og voldsomme Udbrud af Lidenskab. Denne hendes Indolents var da 272 vel Aarsagen til, at hun i roligere Øieblikke fandt sig i og gav efter i meget, som hun, naar Lidenskabene beherskede hende, sikkert aldrig vilde have indladt sig paa.